

komme ind paa Eksempler. Det er min Overbevisning efter de Undersøgelser, jeg har foretaget, at hvis man gaar til Bunds i den Sag, vil det vise sig, at over Hælften af de Børn, der anbringes paa Opdragelsesanstalter, i Virkeligheden kun have gjort sig skyldige i ganske ubetydelige Forseelser. Det er Enkers, fattige Folks Børn, der ere komne i med daarlige Kammerater, de have rapset lidt, de have begaaet nogle Skarnsstreger, de have skullet fra Skole, og naar man spørger dem, hvorfor de have skullet, faar man ofte det Svar, at det er, fordi de have faaet Prygl; der har været en eller anden ufornuftig Lærer ved vedkommende Skole, og Drengen har da tabt Lysten til at gaa i Skole. Saa skal denne Dreng optages paa en Opdragelsesanstalt.

Jeg beder ærede Medlemmer forstaa, hvad det er for en frygtelig Begivenhed for en Moder og for Resten ogsaa for en Fader, naar en Dag Politiet — for det er i Regelen Politiet, som Værgeraadene eller Tilsynet ved saadanne Hjem benytte som Mellemmand — ankommer til det fattige Hjem og siger, at nu skal denne Dreng anbringes paa en Opdragelsesanstalt, hvis man skal undgaa at straffe ham. Ligegyldigt, hvilken Kvinde det nu er, der er Moder til Barnet — og det samme kan ogsaa gælde Faderen —, er det urimelig haardt at skulle give Afkald paa sit Barn. Man tage i Betænkning, hvilke rent sjælelige Kvaler en saadan Kvinde har ved Tanken om den Behandling, der bliver hendes Barn til Del paa Opdragelsesanstalten. Jeg tør vove den Paastand, at der kun er ganske enkelte Opdragelsesanstalter, hvor Børnene faa en Behandling, som et civiliseret Samfund kan være tjent med at give dem. Paa en Række Opdragelsesanstalter giver man Børnene en Behandling, der staa saa langt under det Niveau, man maa ønske anvendt i et civiliseret Samfund, at her var Grund til at bruge meget stærke Ord, men det er ikke nødvendigt, for Kendsgerningerne tale for sig selv. Jeg tænker ikke alene paa de Prygl og andre Straffe, de vedkommende Børn underkastes — desværre kunne de paagældende Ledere undskylde sig med, at Justitsministeriet har udstedt et Straffe-regulativ, hvorefter man kan halvsulte Børnene, indespærre og prygle dem, og man kan kombinere disse forskellige Straffe overfor de enkelte Børn — mange af Børnene lide tillige i meget høj Grad af Sult og Tørst. I den Sag, som nu er rejst, og i hvilken der foreligger saa mange

Beviser for grov og utilbørlig Behandling af Børnene i „Hebron“, er der kommet Oplysning om, at Pigebørnene deroppe ikke til daglig have faaet den Mad, der er nødvendig, for at de kunne blive mætte, og ikke have faaet Vand at drikke, saa at de permanent have lidt af Tørst.

Jeg skal ganske kort dvæle ved det Vidneforhør, der blev affholdt i Aarhus i Anledning af den Sag, som Overværgeinspektøren havde forlangt, at Fru Bransholm skulde rejse mod mig. Der fremtræder en ung Pige. Hun bliver edsfæstet, efter at hun i Forvejen er gjort opmærksom paa Edens Betydning. Denne unge Pige har for øvrigt senere været i 3 meget skarpe Forhør af Overretsassessor Schrøder, der, tror jeg, med megen Samvittighedsfuldhed fortøler denne Sag. Dommeren spørger hende, om der paa „Hebron“, da hun var der, fandtes en mørk Arrest. Hun siger: „Ja.“ „Har De været i mørk Arrest?“ „Ja.“ „Hvor længe har De været der?“ „Jeg har været der i 6 Døgn.“ „Ja, 6 Dage vel?“ „Nej, ogsaa 6 Nætter.“ „Husker De rigtigt, har De været der 6 Dage og 6 Nætter?“ „Ja.“ „Var der meget mørkt?“ „Der var helt mørkt.“ „Ja, der var vel et lille Vindue?“ „Nej, der var intet Vindue.“ „Saa var der vel en Sprække?“ „Nej, der var ikke, der var bælgmørkt; det var saadan, at jeg ikke kunde se en Haand for mig.“ „Var der Seng i den mørke Arrest?“ „Nej.“ „Hvad var der da?“ „Der var en Madras.“ „Saa var der vel en Dyne?“ „Nej, der var ingen Dyne.“ „Var der heller ingen Tæpper?“ „Nej, der var ingen Tæpper.“ „Hvad havde De paa?“ „Jeg havde en Særk og et Skørt.“ „Og saa Uldtøj vel?“ „Nej, jeg havde intet Uldtøj.“ „De havde da Strømper paa?“ „Nej.“ „Benklæder?“ „Nej.“ „Hadde De kun de omtalte Klædningsstykker paa?“ „Ja.“ „Saa frøs De da om Natten?“ „Jeg frøs baade Nat og Dag.“ „Var der intet, De kunde dække Dem med for at undgaa Kulden?“ „Jo, der var to store Huller i Madrassen, dem stak jeg Fødderne ind i.“ „Hvad fik De at spise?“ „Jeg fik om Morgenen en Skaal Havregrød.“ „Blev De mæt?“ „Nej.“ „Hvornaar fik De saa det næste Maaltid?“ „Kl. 3 $\frac{1}{2}$ om Eftermiddagen.“ „Hvor kunde De vide, at Kl. var 3 $\frac{1}{2}$?“ „Til den Tid fik vi ellers Middag.“ „Hvad fik De saa?“ „Saa fik jeg Forretten til Middagsmaden.“ „Var De saa mæt?“ „Nej, jeg var aldrig mæt.“ „Hvad fik De saa til Aften?“ „Jeg fik 3 halve Stkr. Rugbrød med Fedt paa.“ „Hvad fik De at drikke?“